

Evangelí del divendres de la setmana XXV de durant l'any: Qui diu la gent que soc jo?

Evangelí i comentari del divendres de la setmana XXV de durant l'any. “Una vegada que Jesús feia pregària en un lloc apartat, els seus deixebles eren amb ell”. De la pregària neix l'amistat amb Jesús, que és tan poderosa que canvia les nostres paraules, obres i hàbits.

Evangelí (Lc 9, 18-22)

Una vegada que Jesús feia pregària en un lloc apartat, els seus deixebles eren amb ell. Llavors els preguntà:

—Qui diu la gent que soc jo?

Els respongueren:

—Uns diuen que ets Joan Baptista; d'altres, que ets Elies; d'altres, que ha ressuscitat un dels antics profetes.

Ell els preguntà:

—I vosaltres, qui dieu que soc?

Pere li respongué:

—El Messies de Déu.

Però ell els manà severament que no ho diguessin a ningú.

Jesús afegí:

—Cal que el Fill de l'home pateixi molt. Els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han

de rebutjar, ha de ser mort i ha de ressuscitar el tercer dia.

Comentari

Explica l'evangelí d'avui que en una ocasió Jesús es trobava tot sol amb els deixebles. Com era el costum, Jesús estava pregant. Aquelles estones de pregària amb el Mestre van haver d'imprimir-se amb força a la memòria dels apòstols. Molts d'aquests episodis succeïrien a cel obert. Jesús parlava sense soroll de paraules amb el Pare. Potser de tant en tant alçaria la mirada dalt.

El silenci seria magnífic. Es percebia amb nitidesa el xiuxiueig del vent, tallat per les esmolades fulles dels pins; o el belar llunyà d'una ovella que pasturava costa amunt; fins i tot el voletejar de l'ocellam vibraria a l'aire, amb ràfegues fugaces.

Mentrestant, els deixebles observarien el Mestre amb gran atenció, tractant d'imitar la seva disposició recollida i serena i acompanyar la seva pregària interior. Judes potser pensa en els seus petits afanys i espera inquiet que aquella estona de pregària s'acabi, mentre el jove Joan mira de fit a fit el Senyor. Pere està assegut també a prop de Jesús i medita potser en la responsabilitat que hi va dipositant el Mestre.

De sobte, Jesús trenca gentilment el silenci i es despenja amb una pregunta incisiva i dirigida als deixebles sobre el gran misteri de la seva identitat, aquell que tots hauríem de revelar en aquesta vida: “Qui diu la gent que soc jo?”

La pregunta interromp el recolliment dels deixebles i els deixa pensatius. Aleshores els uns i els altres comencen a explicar al Mestre allò

que han sentit sobre ell i sobre la seva identitat.

Quan han acabat d'oferir les diferents versions de Jesús que la gent s'ha forjat, amb un contrast molt eloqüent, els interroga: “I vosaltres, qui dieu que soc?” Vosaltres, que pregueu al meu costat i per això rebeu dons que altres no tenen, “qui dieu que soc?”.

La veu resolta de Pere intervé llavors, aturant qualsevol altra temptativa: “El Messies de Déu”.

L'amistat amb Jesús demana de la nostra part una resposta semblant i resolta, plena de fe, com la de Pere: “Tu ets El Messies de Déu”. És molt útil el suggeriment de sant Josepmaria: “Encén la teva fe. —Crist no és una figura que ha passat. No és un record que es perd en la història. Viu! «Jesus Christus heri et hodie: ipse et in saecula!» –diu Sant Pau–. Jesucrist ahir i avui i sempre!”[1].

Aquesta convicció confiada i forjada
en la pregària serà tan forta que
transformarà les nostres paraules, les
nostres obres i els nostres hàbits.

[1] Sant Josepmaria, *Camí* n. 584

Pablo M. Edo // Tim Foster- -
Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-
divendres-de-la-setmana-xxv-de-durant-
lany-qui-diu-la-gent-que-soc-jo/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-divendres-de-la-setmana-xxv-de-durant-lany-qui-diu-la-gent-que-soc-jo/)
(15/03/2026)